

31988R1315

L 123/2

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

13.5.1988

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 1315/88**z dnia 3 maja 1988 r.****zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej, jak również rozporządzenie (EWG) nr 918/83 ustanawiające wspólnotowy system zwolnień celnych**

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 28,

uwzględniając wniosek Komisji ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽²⁾,uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

sekcja II C przepisów wstępnych Nomenklatury Scalonej załączona do rozporządzenia (EWG) nr 2658/89 ⁽⁴⁾ przewiduje, że ryczałtowe cło w wysokości 10 % *ad valorem* stosuje się w odniesieniu do towarów przywożonych w niewielkich ilościach przeznaczonych dla osób fizycznych lub znajdujących się w bagażu osobistym podróżnych, pod warunkiem że jest to przywóz o charakterze niehandlowym i że całkowita wartość tych towarów nie przekracza 115 ECU na przesyłkę lub na podróżnego;

zgodnie z sekcją II C ust. 3 wymienionych przepisów wstępnych, stawka ryczałtowa wysokości 10 % znajduje zastosowanie w odniesieniu do towarów przewożonych w bagażu osobistym podróżnych tylko do części wartości przekraczającej dopuszczoną do zwolnienia z należności celnych przywozowych na podstawie przepisów art. 45-49 rozporządzenia (EWG) nr 918/83 ⁽⁵⁾, zmienionego rozporządzeniem (EWG) nr 3822/85 ⁽⁶⁾; jednakże z przepisów art. 29 ust. 2 tiret trzecie rozporządzenia (EWG) nr 918/83 wynika, że ryczałtowe cło w wysokości 10 % stosuje się do wszystkich towarów przywożonych w niewielkich ilościach przeznaczonych dla osób fizycznych, gdy całkowita wartość wymienionych przesyłek przekracza kwotę ustanowioną jako tę, do której można korzystać ze zwolnienia, tzn. 45 ECU;

ostatni przepis stanowi niedogodność pozbawiającą wszelkich zwolnień odbiorców towarów przywożonych w niewielkich ilościach, których całkowita wartość przekracza, nawet w niewielkim stopniu, kwotę 45 ECU; że zbadanie sytuacji wykazało, iż wprowadzenie, w tym szczególnym przypadku, analogicznych przepisów jak stosowane względem towarów przewożonych w bagażu osobistym podróżnych nie powinno spowodować poważnych

trudności natury administracyjnej; i że w związku z tym należy wprowadzić zmiany zarówno w sekcji II C przepisów wstępnych Nomenklatury Scalonej, jak i w tytule VII rozporządzenia (EWG) nr 918/83, tak aby do kwoty 45 ECU ze zwolnień mogły korzystać towary przywożone w niewielkich ilościach, przeznaczone dla osób fizycznych i że cło ryczałtowe należy pobierać jedynie od części wartości przekraczającej tę kwotę;

w związku z tym należy podwyższyć wartość ze 115 do 200 ECU, w granicach której przesyłki przeznaczone dla osób fizycznych mogą podlegać cłu ryczałtowemu w wysokości 10 %, jak również, że Komisja zaproponowała już w dniu 16 listopada 1984 r. takie rozwiązanie ⁽⁷⁾; że ze względu na jasność prawną, należy dokonać wszystkich tych zmian całkowicie przeformułując sekcję II C przepisów wstępnych Nomenklatury Scalonej oraz tytuł VII rozporządzenia (EWG) nr 918/83;

artykuł 1 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 918/83 przewiduje, że wyspa Helgoland uważana jest za państwo trzecie; w przypadku przepisów rozporządzenia Rady (EWG) nr 2151/84 z dnia 23 lipca 1984 r., dotyczącego obszaru celnego Wspólnoty ⁽⁸⁾, ostatnio zmienionego Aktem Przystąpienia Hiszpanii i Portugalii, że wszystkie terytoria wyłączone z obszaru celnego Wspólnoty reprezentują taki sam stan prawny jak wyspa Helgoland; należy w związku z tym zmienić wymieniony art. 1 ust. 3;

artykuł 137 i 138 rozporządzenia (EWG) nr 918/83 określił warunki, na których do wprowadzenia wspólnotowych przepisów w danej dziedzinie Państwa Członkowskie mogą udzielać szczególnych zwolnień w przywozie przyrządów i aparatury stosowanej do prowadzenia badań medycznych, diagnozowania lub leczenia;

doświadczenia nabyte w trakcie stosowania tych przepisów w Państwach Członkowskich wykazały, że bezcłowy przywóz takich przyrządów i aparatury, w przypadku stwierdzenia, że podobne przyrządy i aparatura nie są obecnie wytwarzane we Wspólnocie, nie może spowodować niewłaściwych skutków dla gospodarki wspólnotowej; jednakże skutecznie przyczyni się do wykrywania i leczenia ciężkich chorób, którymi mogą zostać dotknięte osoby zamieszkające we Wspólnocie; należy zachęcić do udzielania darowizn, których przedmiotem mogą być takie przyrządy lub aparatura, dla instytucji medycznych upoważnionych do tego przez właściwe organy; przepisy fakultatywne i czasowe przewidziane w art. 137 i 138 rozporządzenia (EWG) nr 918/83 w odniesieniu do przyrządów i aparatury używanych do badań medycznych, diagnozowania oraz leczenia powinny być

⁽¹⁾ Dz.U. C 254 z 11.10.1986, str. 7.⁽²⁾ Dz.U. C 13 z 18.1.1988, str. 173.⁽³⁾ Dz.U. C 105 z 21.4.1987, str. 4.⁽⁴⁾ Dz.U. L 256 z 7.9.1987, str. 1.⁽⁵⁾ Dz.U. L 105 z 23.4.1983, str. 1.⁽⁶⁾ Dz.U. L 370 z 31.12.1985, str. 22.⁽⁷⁾ Dz.U. C 324 z 5.12.1984, str. 5.⁽⁸⁾ Dz.U. L 197 z 27.7.1984, str. 1.

przekształcone w przepisy ostateczne, znajdujące zastosowanie w całej Wspólnocie i w tym celu przepisy te powinny być zastąpione tytułem XIV dotyczącym takich szczególnych przypadków zwolnień;

należy uzupełnić również rozporządzenie (EWG) nr 918/83, uwzględniając prace dokonane przez Światową Organizację Zdrowia i ustanowić zwolnienia z należności przywózowych w odniesieniu do substancji służących do kontroli jakości produktów leczniczych;

prace prowadzone w Komitecie Uzgodnień Wolnościowych, od czasu wejścia w życie rozporządzenia (EWG) nr 918/83, doprowadziły do stwierdzenia, że niektóre przepisy przejściowe art. 136 mogły odąd być pod pewnymi warunkami przekształcone w przepisy ostateczne lub ograniczone w czasie albo uchylone; należy w związku z tym zmienić art. 133-136 w taki sposób, aby w takim stopniu jak będzie to możliwe wyeliminować wszelką niepewność odnośnie do ich zakresu oraz wszelkie niezgodności w stosowaniu wspólnotowego systemu zwolnień celnych ustanowionego rozporządzeniem (EWG) nr 918/83;

należy skorzystać z okazji, które dają wszystkie te zmiany rozporządzenia (EWG) nr 918/83, w celu dostosowania niektórych innych ich przepisów, aby umożliwić ich stosowanie bardziej zgodne z zamierzonymi celami lub zapewnić ich zgodność z przepisami przyjętymi w ramach niektórych organizacji międzynarodowych, w szczególności decyzji-zalecenia Rady Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD) przyjętego w dniu 27 listopada 1985 r. dotyczącego polityki w dziedzinie turystyki międzynarodowej,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Sekcja II C przepisów wstępnych Nomenklatury Scalonej załączonych do rozporządzenia (EWG) nr 2658/87 otrzymuje brzmienie:

„C. Standardowa stawka celna

1. Stawka ryczałtowa w wysokości 10 % *ad valorem* stosowana jest w odniesieniu do towarów:

- znajdujących się w przesyłkach przesyłanych przez osoby fizyczne innym osobom fizycznym,
- znajdujących się w bagażu osobistym podróżnych,

pod warunkiem że chodzi o przywóz o charakterze niehandlowym.

Stawka ryczałtowa w wysokości 10 % *ad valorem* stosuje się w przypadku gdy wartość towarów podlegających należnościom w przywozie nie przekracza 200 ECU na przesyłkę i na podróżnego.

Oszacowania takiej stawki ryczałtowej nie ma zastosowania w odniesieniu do towarów z rozdziału 24, które znajdują się w przesyłkach lub w bagażu osobistym podróżnych w ilościach przekraczających te ustanowione w art. 31 lub art. 46 rozporządzenia (EWG) nr 918/83 ⁽¹⁾.

2. Przywozy są traktowane jako posiadające charakter niehandlowy, jeżeli:

- a) towary znajdują się w przesyłkach przesyłanych przez osoby fizyczne do innych osób fizycznych, a takie przesyłki:

- mają charakter okazjonalny,
- zawierają towary wyłącznie na własny użytek odbiorcy lub jego rodziny, które nie wskazują ani swoim charakterem, ani ilością na ich przeznaczenie handlowe,
- są wysyłane do odbiorcy przez nadawcę bez żadnego rodzaju opłat;

- b) w przypadku towarów znajdujących się w bagażu osobistym podróżnych:

- mają charakter okazjonalny i
- składają się wyłącznie z towarów na własny użytek podróżnych lub ich rodzin, lub przeznaczonych na prezenty; charakter i ilość tych towarów powinna być taka, aby nie wskazywała na przywóz w celu handlowym.

3. Stawka ryczałtowa cła nie ma zastosowania w odniesieniu do towarów przywożonych na warunkach określonych w ust. 1 i 2, o ile osoba uprawniona, przed zastosowaniem do nich takich stawek ryczałtowych, zwróciła się z wnioskiem, aby naliczono należności celne dla nich właściwe. Wszystkie towary stanowiące przesyłkę podlegają właściwym dla nich należnościom celnym przywózowym, nie naruszając zwolnień przewidzianych w art. 29—31 i art. 45—49 rozporządzenia (EWG) nr 918/83.

Do celów stosowania akapitu pierwszego należności przywózowe oznaczają cła i opłaty o skutku równorzędnym, jak również rolne opłaty wyrównawcze i inne opłaty przywózowe przewidziane w ramach wspólnej polityki rolnej lub w przepisach szczególnych, mających zastosowanie do niektórych towarów uzyskanych w wyniku przetworzenia produktów rolnych.

4. Państwa Członkowskie mogą zaokrąglić sumę powstałą po przeliczeniu kwoty 200 ECU na walutę krajową.

5. Państwa Członkowskie mogą również pozostawić bez zmian równowartość w walucie krajowej kwoty 200 ECU, jeżeli w trakcie waloryzacji rocznej przewidziana w art. 2 ust. 2 akapit pierwszy rozporządzenia Rady (EWG) nr 2779/78, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (EWG) nr 289/84 ⁽²⁾,

po przeliczeniu tej kwoty przed zaokrągleniem, przewidzianym w ust. 4, kwota wyrażona w walucie krajowej zostanie zmieniona o mniej niż 5 %.

(1) Dz.U. L 105 z 23.4.1983, str. 1.

(2) Dz.U. L 33 z 4.2.1984, str. 2.”

Artykuł 2

W rozporządzeniu (EWG) nr 918/83 wprowadza się następujące zmiany:

1) W art. 1 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Z zastrzeżeniem innych przepisów przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu do celów stosowania przepisów rozdziału I pojęcie państwa trzecie odnosi się również do tych części obszaru Państw Członkowskich, które są wyłączone z obszaru celnego Wspólnoty z zastosowaniem przepisów rozporządzenia (EWG) nr 2151/84 ⁽¹⁾.

(1) Dz.U. L 197 z 27.7.1984, str. 1”

2) W art. 11 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Z tymi samymi zastrzeżeniami z należności przywozowych zwolnione są również prezenty zwyczajowo ofiarowane małżeństwu z okazji ślubu, przeznaczone dla osób spełniających warunki ustanowione w ust. 1 przez osoby mające miejsce normalnego zamieszkania w państwach trzecich. Dopuszczalna wartość każdego zwalnianego prezentu nie może jednakże przekraczać 1 000 ECU.”

3) Tytuł VII otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ VII

Przesyłki wysyłane osobom fizycznym przez inne osoby fizyczne

Artykuł 29

1. Z zastrzeżeniem art. 30-31, towary w małych ilościach o charakterze niehandlowym, wysyłane z państwa trzeciego przez osobę fizyczną do innej osoby fizycznej, mieszkającej na obszarze celnym Wspólnoty, są wolne od należności przywozowych.

Zwolnień przyznanych na podstawie niniejszego ustępu nie stosuje się do przesyłek wysyłanych z wyspy Helgoland.

2. Do celów stosowania ust. 1 za »przywóz o charakterze niehandlowym« uważa się przywóz przesyłek, które jednocześnie:

- mają charakter okazjonalny,
- zawierają towary wyłącznie na własny użytek odbiorcy lub jego rodziny, które nie wskazują ani swoim charakterem, ani ilością na ich przeznaczenie handlowe;
- są wysyłane do odbiorcy przez nadawcę bez żadnego rodzaju opłat.

Artykuł 30

Zwolnienia, określone w art. 29 ust. 1, stosuje się do kwoty 45 ECU na przesyłkę, włączając w to wartość towarów, określonych w art. 31.

Jeśli wartość całkowita dwóch lub więcej przedmiotów, przypadająca na jednego podróżnego, przekracza kwoty określone w pierwszym akapicie, na takie przedmioty przyznawane są zwolnienia do takich wysokości, jakie zostałyby przyznane, gdyby przedmioty te zostały przewiezione oddzielnie, przyjmując, że wartość pojedynczych przedmiotów nie może być dzielona.

Artykuł 31

Zwolnienia określone w art. 29 ust. 1 ograniczone są, na jedną przesyłkę, do ilości podanych dla każdego z poniżej wyszczególnionych towarów:

a) wyroby tytoniowe::

50 papierosów, lub

25 cygaretek (cygar o maksymalnej wadze 3 gramów sztuka), lub

10 cygar, lub

50 gramów tytoniu do palenia, lub

proporcjonalny asortyment tych różnych produktów w zestawie;

b) alkohol i napoje alkoholowe:

— napoje destylowane i spirytusowe o zawartości alkoholu nieprzekraczającej 22 % objętości; nieskażony alkohol etylowy o zawartości alkoholu nieprzekraczającej 80 % objętości: 1 litr, lub

— napoje destylowane i spirytusowe, i koktajle na bazie wina lub alkoholu, o zawartości alkoholu nieprzekraczającej 22 % objętości; wina musujące, wina likierowe: 1 litr lub proporcjonalne ilości wyżej wymienionych wyrobów w zestawie i

— wina niemusujące: 2 litry;

c) perfumy: 50 gramów, lub

wody toaletowe: 0,25 litra.”

4) W art. 46 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Zwolnienie, określone w art. 45 ust. 1, stosuje się do towarów wymienionych poniżej, według następujących limitów ilościowych na jednego podróżnego:

a) wyroby tytoniowe:

200 papierosów, lub

100 cygaretek (cygar o maksymalnej wadze 3 gramów sztuka), lub

50 cygar, lub

250 gramów tytoniu do palenia, lub

proporcjonalna ilość tych różnych produktów w zestawie;

- b) spirytus i napoje alkoholowe:
- napoje destylowane i spirytusowe o zawartości alkoholu nieprzekraczającej 22 % objętości; nieskażony alkohol etylowy o zawartości alkoholu 80 % objętości lub więcej: 1 litr, lub
 - koktajle na bazie wina lub alkoholu, wina musujące, wina likierowe: napoje destylowanych i spirytusowe, aperitify na bazie wina lub alkoholu, tafia, sake lub podobne napoje o zawartości alkoholu nieprzekraczającej 22 % objętości; 1 litr lub proporcjonalny asortyment tych produktów w zestawie i
 - wina niemusujące: 2 litry;
- c) perfumy: 50 gram i
- wody toaletowe: 0,25 litra;
- d) produkty lecznicze:
- ilość przeznaczona na własny użytek podróży.
- 5) W art. 49 ust. 2 tiret pierwsze dodaje się, co następuje:
- „Państwa Członkowskie mogą przewidzieć odstępstwa od tej reguły;”
- 6) Artykuł 60 otrzymuje brzmienie:
- „Artykuł 60
1. Zwolnienie z należności przywozowych przyznawane jest w odniesieniu do:
- a) zwierząt specjalnie przygotowanych do użytku laboratoryjnego;
 - b) substancji biologicznych lub chemicznych zamieszczonych w wykazie sporządzonym zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 143 ust. 2 i 3, i przywożone wyłącznie do celów niehandlowych.
2. Zwolnienie, określone w ust. 1, ograniczone jest do zwierząt i substancji biologicznych lub chemicznych, które przeznaczone są dla:
- albo instytucji publicznych, które zajmują się głównie edukacją lub badaniami naukowymi i tych wydziałów instytucji publicznych, które zajmują się głównie edukacją lub badaniami naukowymi,
 - albo prywatnych instytucji zajmujących się głównie edukacją lub badaniami naukowymi, które upoważnione są przez właściwe organy Państw Członkowskich do otrzymywania takich artykułów bez cła.
3. W wykazie, określonym w lit. b) pkt 1, mogą znajdować się jedynie substancje biologiczne lub chemiczne, których odpowiedniki nie są produkowane na obszarze celnym Wspólnoty, i których specyfika lub stopień czystości czyni z nich substancje nadające się wyłącznie lub głównie do badań naukowych.”

- 7) Dodaje się tytuły w brzmieniu:

„TYTUŁ XIVa

Przyrządy i aparatura przeznaczona do badań naukowych, diagnozowania lub leczenia

Artykuł 63a

1. Z należności przywozowych zwolnione są przyrządy i aparatura przeznaczona do prowadzenia badań naukowych, diagnozowania lub leczenia, ofiarowane jako dary przez organizacje charytatywne lub filantropijne bądź przez osoby fizyczne jednostkom służby zdrowia, służbom szpitalnym oraz medycznym instytutom badawczym posiadającym zezwolenie właściwych organów Państw Członkowskich na korzystanie ze zwolnień, lub zakupione przez jednostki służby zdrowia, szpitale bądź medyczne instytuty badawcze w całości z funduszy dostarczonych przez organizacje charytatywne czy filantropijne lub z dobrowolnych składek, pod warunkiem potwierdzenia, że:

- a) równoważne przyrządy i aparatura nie są obecnie wytwarzane na obszarze celnym Wspólnoty;
- b) darowizna instrumentu lub aparatury nie kryje w sobie żadnych zamiarów handlowych ze strony donatora; i
- c) donator nie jest w jakikolwiek sposób powiązany z producentem przyrządów lub aparatury, które mają zostać zwolnione z należności.

2. Na tych samych warunkach zwolnienia stosowane są również w odniesieniu do:

- a) części zapasowych, składników lub akcesoriów instrumentów lub aparatury, pod warunkiem że te części zapasowe, składniki lub akcesoria są przywożone w tym samym czasie co przyrządy i aparatura lub w wypadku oddzielnego przywozu, że można udokumentować ich przeznaczenie do tych instrumentów lub aparatury;
- b) narzędzi używanych do utrzymania, kontroli, regulacji lub naprawy instrumentów czy aparatury pod warunkiem że narzędzia te są przywożone w tym samym czasie co przyrządy i aparatura lub w wypadku oddzielnego przywozu, że można udokumentować ich przeznaczenie do tych przyrządów lub aparatury.

Artykuł 63b

Do celów stosowania przepisów art. 63a, w szczególności w odniesieniu do przyrządów lub aparatury, jak również określonych tam instytucji korzystających, przepisy art. 54 tiret czwarte i art. 55, 57 i 58 stosuje się *mutatis mutandis*.

TYTUŁ XIV b

Substancje przeznaczone do kontroli jakości produktów leczniczych

Artykuł 63c

Z należności przywózowych zwolnione są przesyłki zawierające próbki substancji posiadających atest Światowej Organizacji Zdrowia i przeznaczone do kontroli jakości surowców używanych do produkcji produktów leczniczych przeznaczonych dla odbiorców upoważnionych przez właściwe organy Państw Członkowskich do korzystania ze zwolnień."

8) W art. 86 dodaje się lit. d) w brzmieniu:

„d) nagrody, trofea i pamiątki o charakterze symbolicznym i o niewielkiej wartości, przeznaczone do bezpłatnego rozdania osobom zamieszkającym w państwach trzecich, na konferencjach lub podobnych imprezach o charakterze międzynarodowym, i niemające, biorąc pod uwagę ich rodzaj, wartość jednostkową i inne cechy, znaczenia handlowego."

9) W art. 109 dodaje się lit. q) w brzmieniu:

„q) znaczki skarbowe i podobne, potwierdzające uiszczenie opłat w państwach trzecich."

10) Tytuł Tytułu XXVII otrzymuje brzmienie:

„Paliwa i smary znajdujące się w drogowych pojazdach silnikowych oraz w pojemnikach specjalnego przeznaczenia”

11) Artykuł 112 i 113 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 112

1. Bez uszczerbku dla przepisów art. 113-115:

a) paliwa przewożone w zwykłych zbiornikach:

— pojazdów silnikowych, użytkowych pojazdów silnikowych i pojazdów jednośladowych,

— pojemników specjalnego przeznaczenia,

wjeżdżających na obszar celny Wspólnoty;

b) paliwa znajdujące się w przenośnych zbiornikach przewożonych przez prywatne pojazdy mechaniczne i motocykle, przy ilości maksymalnej 10 litrów na pojazd, nie naruszając krajowych przepisów dotyczących przechowywania i transportu paliw;
są zwolnione z przywózowych należności celnych.

2. Do celów ust. 1:

a) »użytkowy pojazd silnikowy« oznacza każdy silnikowy pojazd drogowy, który pod względem konstrukcji i wyposażenia jest przeznaczony i nadaje się do transportu odpłatnego lub nieodpłatnego:

— więcej niż dziewięciu osób, włączając kierowcę,

— towarów,

— oraz każdy pojazd drogowy do specjalnych celów innych niż transport jako taki;

b) »prywatny pojazd mechaniczny« oznacza każdy pojazd mechaniczny nieobjęty definicją wymienioną w lit. a);

c) »zbiorniki zwykłe« oznacza:

— oznaczają zbiorniki na stałe zamocowane przez producenta we wszystkich pojazdach silnikowych tego samego rodzaju jak pojazdy, których to dotyczy, oraz w których zamocowanie na stałe umożliwia bezpośrednie wykorzystanie paliwa zarówno do napędu, jak, w odpowiednim przypadku, do funkcjonowania systemu chłodzącego.

Za zwykłe zbiorniki uważa się również zbiorniki na gaz przystosowane do pojazdów silnikowych, pozwalające na bezpośrednie wykorzystanie gazu jako paliwa, jak również zbiorniki przystosowane do innych systemów, w które może być wyposażony pojazd,

— zbiorniki zamontowane na stałe przez producenta we wszystkich pojemnikach takiego samego typu jak dany pojemnik, i których zamontowanie na stałe pozwala na bezpośrednie wykorzystanie paliwa, zarówno do napędu w trakcie transportu systemu chłodzenia i innych systemów, w które może być wyposażony pojemnik specjalnego przeznaczenia;

d) »pojemniki specjalnego przeznaczenia« oznacza wszystkie pojemniki wyposażone w układy chłodzenia, systemy tlenowe, izolacji termicznej oraz inne.

Artykuł 113

W odniesieniu do paliw zawartych w zwykłych zbiornikach użytkowych pojazdów silnikowych oraz pojemników specjalnego przeznaczenia, Państwa Członkowskie mogą ograniczyć stosowanie zwolnień do 200 litrów na pojazd, pojemnik na jedną podróż."

12) W art. 132 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Państwa Członkowskie mogą również nie zmieniać równowartości w walucie krajowej kwoty określonej w ecu, jeżeli, przy określaniu kursów, przewidzianym w art. 2 ust. 2 akapit pierwszy rozporządzenia Rady (EWG) nr 2779/78 ⁽¹⁾, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (EWG) nr 289/84 ⁽²⁾, po przeliczeniu tej kwoty przed zaokrągleniem, określonym w poprzednim akapicie, kwota wyrażona w walucie krajowej zostanie zmieniona o mniej niż 5 %.

⁽¹⁾ Dz.U. L 333 z 30.11.1978, str. 5.

⁽²⁾ Dz.U. L 33 z 4.2.1984, str. 2."

13) W art. 133 ust. 1 dodaje się lit. g) w brzmieniu:

„g) zwolnienia udzielone w ramach umów zawartych na zasadzie wzajemności z państwami trzecimi będącymi Umawiającymi się Stronami Konwencji o międzynarodowym lotnictwie cywilnym (Chicago 1944 r.) do celów stosowania zaleceń praktycznych 4.42 i 4.44 załącznika 9 tejże Konwencji (wydanie ósme, lipiec 1980 r.).”

14) W art. 134 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa Członkowskie informują Komisję o przepisach celnych zawartych w konwencjach międzynarodowych i umowach typu określonego w art. 133 ust. 1 lit. b), c), d), e), f) i g) oraz ust. 3, do których przystąpiły po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia.”

15) Artykuł 135 i 136 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 135

Przepisy niniejszego rozporządzenia nie stanowią przeszkody dla utrzymywania:

- a) przez Grecję specjalnego statusu przyznanego górze Athos gwarantowanego przez art. 105 Konstytucji Grecji;
- b) przez Francję i Hiszpanię, aż do wejścia w życie zasad regulujących stosunki handlowe między Wspólnotą i Andorrrą, zwolnień wynikających odpowiednio z Konwencji z dnia 13 lipca 1867 r. oraz Konwencji zawartej w dniach 22 i 23 listopada 1867 r. między tymi krajami i Andorrrą;

- c) przez Państwa Członkowskie, do wysokości 210 ECU, zwolnień wykraczających poza zwolnienia, określone w art. 47, których kraje te udzielały w dniu 1 stycznia 1983 r. marynarzom floty handlowej dokonującej przewozów międzynarodowych.

Artykuł 136

1. Do czasu wydania wspólnotowych przepisów w danej dziedzinie, Państwa Członkowskie mogą udzielać szczególnych zwolnień siłom zbrojnym stacjonującym na obszarze Państwa Członkowskiego i niewchodzącym w skład jego sił zbrojnych, z zastosowaniem przepisów umów międzynarodowych.

2. Do czasu wydania przepisów wspólnotowych w danej dziedzinie, niniejsze rozporządzenie nie stanowi przeszkody dla utrzymywania przez Państwa Członkowskie zwolnień pracownikom przesiedlającym się po przynajmniej sześciomiesięcznym pobycie poza obszarem celnym Wspólnoty związanym z działalnością zawodową.”

16) Skreśla się art. 137 i 138.

17) W art. 1, 4, 22, 45, 52-56, 65, 72, 73, 86, 87, 117 i 120 rozporządzenia (EWG) nr 918/83 wyraz „Wspólnota” zastępuje się „obszar celnym Wspólnoty”.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1989 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 3 maja 1988 r.

W imieniu Rady

M. BANGEMANN

Przewodniczący